

ТРЪСТИКА

Отъ изтокъ моравъ здрачъ припада,
Тъмнѣятъ бледни равнини,
Загасватъ облачни грамади,
Мълчатъ далечни планини.

Вечерницата кротко блика
Изъ нѣми сѣнчести води,
По тъмна люшната тръстика
Пробѣгватъ сребърни бразди.

Шумятъ стебла и листи сухи
На своя таинственъ езикъ,
Шумятъ, размѣнятъ думи глухи
Съ неуловимъ огледанъ ликъ.

Дали задъ облачни предѣли
Виси запалена луна,
Или русалка звездочела
Огрѣ отъ призрачна страна?

Шумятъ стебла и листи, пѣятъ,
Неземна цевница звучи,
Въ подводно дѣно тжжно грѣятъ
Две мъртви влюбени очи.

Шуми полюшната тръстика,
Шуми, щуми за царственъ даръ
И спомня пѣсенъта велика
За обичъ, и презъ смърть макаръ.